

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 3..../3/CAF/2013

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 24.11.2014

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE – B.C.

JUDECĂTOR – V.H.

JUDECĂTOR – O.D.P.

GREFIER – C.M.

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de **recurentul – reclamant M.B. prin Primar General** împotriva sentinței civile nr. 2/16.01.2014 pronunțate de Tribunalul București – Secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 3.../3/2013 având ca obiect „anulare act administrativ”, în contradictoriu cu **intimatul – pârât C.G.M.B.**

La apelul nominal făcut în ședință publică, în ordinea listei, nu se prezintă părțile.

Față de lipsa părților la apelul nominal, date fiind dispozițiile art. 104 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor de judecată aprobat prin Hotărârea CSM nr. 387/2005, Curtea dispune reluarea cauzei la sfârșitul listei de ședință.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la a doua strigare, nu se prezintă părțile.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează: cauză repusă pe rol pentru a se pune în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Părțile fiind lipsă, Curtea rămâne în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

CURTEA

Analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art.519 NCPC, text potrivit căruia „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată (...) al curții de apel (...), investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”.

În sensul celor reținute în jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1/1/2013/HP de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014), dispozițiile art. 519 NCPC instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Față de cele arătate în precedent, Curtea de Apel București apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ce derivă din interpretarea prevederilor art. 519 NCPC, în sensul celor expuse în continuare:

a) sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv dosarul nr. 3.../3/CAF/2013 aflat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal;

b) instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel București - este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, față de disp. art. 10 alin. 2 prima teză coroborat cu art. 10 alin. 1 și art. 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, ca instanță de recurs;

c) instanța care formulează sesizarea - Curtea de Apel București - este competentă, față de disp. art. 10 alin. 2 prima teză coroborat cu art. 10 alin. 1 și art. 20 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul București - Secția de contencios administrativ și fiscal într-un proces având ca obiect un act administrativ emis de o autoritate publică locală;

d) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, întrucât litigiul de fond vizează legalitatea unei hotărâri emise de C.G.M.B., atacată în anulare de M.B. prin Primar General;

e) Curtea de apel apreciază că această chestiune de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu rezultă a face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Mai arată Curtea de apel că, deși asupra problemei instanța supremă s-a pronunțat în precedent prin decizia nr. IV/2003 dată în soluționarea unui recurs în interesul legii, art. 518 NCPC prevede că „*Decizia în interesul legii își încetează aplicabilitatea la data modificării, abrogării sau constatării neconstituționalității dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării.*”

Astfel, potrivit deciziei nr. IV/23.06.2003 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție - Secțiile Unite, „*În aplicarea disp. art. 68 alin. 1 lit. b) cu referire la art. 27 alin. 1, art. 46 și la art. 71 alin. 1 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, stabilește că primarul nu are calitatea de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local*”. Observă însă Curtea de apel că, în urma modificărilor și republicării intervenite în cazul Legii nr. 215/2001, formularea dispozițiilor art. 68 alin. 1 lit. b), respectiv art. 27 alin. 1, reținută în considerentele deciziei instanței supreme, nu se mai regăsește în conținutul noilor norme juridice, astfel cum erau în vigoare la data actului administrativ litigios.

II. Expunerea succintă a procesului:

Prin *cererea* înregistrată pe rolul Tribunalului București la data de 13.09.2013 sub dosar nr. 3.../3/2013, reclamantul M.B. prin Primar General a solicitat anularea Hotărârii C.G.M.B. nr. 2... din 04.07.2013 privind aprobarea bugetului R.A.T. ... pe anul 2013.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat în esență că hotărârea emisă de pârât este nelegală deoarece a fost adoptată cu nerespectarea prevederilor art. 6 alin. 1 și alin. 8 din O.U.G. nr. 79/2008. În drept, au fost invocate Legea nr. 554/2004, Legea nr. 215/2001, Legea nr. 5/2013 și OUG nr. 79/2008.

Pârâtul C.G.M.B. a depus *întâmpinare*, prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii pentru neintroducerea în cauză a beneficiarului actului administrativ atacat, respectiv R.A.T...., iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Prin *sentința civilă nr. 2../16.01.2014*, Tribunalul București – Secția de contencios administrativ și fiscal a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, invocată din oficiu, respingând în consecință acțiunea.

În considerente, a arătat prima instanță că nu este de conceput o acțiune introdusă de unitatea administrativ – teritorială împotriva organului său deliberativ, în realitate fiind vorba de un conflict între autoritățile administrației publice locale, respectiv între primar și consiliul local. Este adevărat că, potrivit art. 21 alin. 2 și 62 alin. 1 din Legea nr. 215/2001, unitatea administrativ-teritorială este reprezentată în justiție de către primar, însă această reprezentare are loc numai în raporturile cu terții, nu însă și cu organul deliberativ al administrației locale. În raporturile de drept administrativ dintre autoritățile administrației publice, fiecare autoritate stă în nume propriu, iar nu în calitate de reprezentant al unității administrativ-teritoriale.

Drept urmare, tribunalul reține că acțiunea de față trebuie privită, în ce privește admisibilitatea sa, din perspectiva unei acțiuni formulate de primar pentru anularea unei hotărâri a consiliului local. Or, prin Decizia nr. IV/2003 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție – Secțiile Unite în soluționarea unui recurs în interesul legii, s-a decis, în interpretarea dispozițiilor art. 68 alin. (1) lit. b), cu referire la art. 27 alin. (1), art. 46 și la art. 71 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 – în forma în vigoare la data pronunțării acestei soluții, că primarul nu are calitatea de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local. Cum de la data pronunțării acestei decizii și până în prezent nu au avut loc modificări legislative esențiale în ce privește atribuțiile autorităților administrației publice locale și raporturile dintre acestea, care să atragă caducitatea soluției adoptate de instanța supremă, rezultă că aceasta se impune a fi respectată în continuare de toate instanțele judecătorești.

Împotriva acestei sentințe, a declarat *recurs* partea reclamantă M.B. prin Primar General, contestând legalitatea acesteia și apreciind, în esență, că în cauză a fost justificată calitatea procesuală pasivă, deoarece M.B., ca unitate administrativ – teritorială, este întotdeauna subiect de drept procesual activ/pasiv în litigiile de contencios administrativ, vizând actele emise, în numele și pe seama sa, în exercitarea atribuțiilor și competențelor prevăzute de lege, iar potrivit art. 21 alin. 2 și art. 62 alin. 1 din Legea nr. 215/2001 este reprezentantă în justiție de către primar.

Intimatul C.G.M.B. a formulat *întâmpinare*, solicitând respingerea recursului, argumentând în esență că dreptul de control al legalității actelor administrative emise de consiliile locale reprezintă atributul prefectului, în conformitate cu disp. art. 19 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 340/2004 și art. 1 alin. 8 din Legea nr. 554/2004, iar din coroborarea disp. art. 45 alin. 1, art. 68 alin. 1 și art. 115 alin. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 215/2004 rezultă că actele emise de consiliul local și de primar au caracter independent, niciuna dintre aceste autorități neputând exercita direct o cale de atac împotriva actului celeilalte.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Deși legal citate și informate asupra problemei de drept asupra căreia Curtea de Apel București intenționa să formuleze sesizare potrivit art. 519 NCPC, nici recurentul-reclamant și nici intimatul-pârât nu au transmis un punct de vedere, poziția procesuală a acestora fiind astfel cea expusă în sinteză în paragraful precedent, odată cu expunerea pe scurt a recursului și a întâmpinării aferente.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

Curtea de Apel București apreciază că acea chestiune de drept ce se impune a fi dezlegată pentru judecata cauzei de față este dacă în condițiile Legii nr. 215/2001 a administrației publice locale și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ unitatea administrativ teritorială prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, C.G.M.B..

Spre acest rezultat, după cum a arătat mai sus, Curtea de apel are în vedere că art. 518 NCPC prevede că „Decizia în interesul legii își încetează aplicabilitatea la data modificării, abrogării sau constatării neconstituționalității dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării.”.

Astfel, potrivit deciziei nr. IV/23.06.2003 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție – Secțiunile Unite, „În aplicarea disp. art. 68 alin. 1 lit. b) cu referire la art. 27 alin. 1, art. 46 și la art. 71 alin. 1 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, stabilește că primarul nu are calitatea de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local”.

A reținut instanța supremă în considerentele deciziei amintite următoarele:

«Potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, "competențele și atribuțiile autorităților administrației publice locale se stabilesc numai prin lege", iar "aceste competențe sunt depline și exclusive, cu excepția cazurilor prevăzute de lege".

În raport cu aceste dispoziții, prevederile art. 68 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, în sensul că primarul "asigură aducerea la îndeplinire a hotărârilor consiliului local", precum și că "în situația în care apreciază că o hotărâre este ilegală, în termen de 3 zile de la adoptare îl sesizează pe prefect", nu pot avea decât semnificația că primarul nu are la dispoziție o altă modalitate de a ataca o hotărâre pe care o consideră ilegală decât aceea de a-l sesiza pe prefect despre ilegalitatea observată.

A da o altă interpretare prevederii menționate ar însemna să se încalce principiul legalității competențelor și atribuțiilor stabilit în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, prin care se subliniază că "autonomia locală conferă autorităților publice locale dreptul ca, în limitele legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor care sunt date în mod expres în competența altor autorități publice".

Or, prin art. 27 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 se prevede că "prefectul poate ataca, în total sau în parte, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local sau de consiliul județean, precum și dispozițiile emise de primar sau de președintele consiliului județean, în cazul în care consideră aceste acte sau prevederi din ele ca fiind ilegale".

Față de această dispoziție imperativă, de natură a înlătura orice îndoială în legătură cu lipsa de calitate a primarului de a exercita acțiunea în contencios administrativ împotriva hotărârilor ce se adoptă de consiliul local, se impune a se reține că, sub aspectul menționat, competența sa se limitează la sesizarea prefectului cu privire la ilegalitatea unor astfel de hotărâri.

De altfel, din coroborarea dispozițiilor înscrise în art. 46 și în art. 71 alin. (1) cu cele ale art. 27 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, rezultă că actele emise de consiliul local și de primar au caracter independent, nici una dintre aceste autorități neputând exercita direct o cale de atac împotriva actului celeilalte autorități simetrice, singura autoritate publică investită cu acest atribut fiind prefectul.

Reiese deci că primarul nu are calitatea de a exercita o cale de atac directă împotriva hotărârilor consiliului local pe care le apreciază ca fiind ilegale, singura sa posibilitate de a interveni pentru anularea sau remedierea acestor hotărâri fiind sesizarea pe care o poate adresa prefectului în temeiul art. 68 alin. (1) lit. b) din legea menționată.

Evident, în conformitate cu prevederile art. 67 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, "primarul reprezintă comuna sau orașul în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române sau străine, precum și în justiție".

Față de această reglementare, primarul are dreptul să acționeze și poate fi chemat în justiție ca reprezentant al persoanei de drept public, respectiv comuna sau orașul, fie singur, fie alături de consiliul local.

Dispozițiile art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, care își au aplicabilitate numai în ceea ce privește raporturile dintre persoanele fizice sau juridice cu autoritățile publice, nu pot conferi primarului, ca autoritate executivă a persoanei de drept public, comuna sau orașul, atribuția de a contesta actele adoptate de consiliul local în calitate de autoritate deliberativă a aceleiași persoane de drept public.

Ca urmare, atribuția de a ataca hotărârile adoptate de consiliul local revine, așa cum se prevede expres prin art. 27 alin. (1) și art. 135 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, numai prefectului, iar primarul are doar posibilitatea, reglementată prin art. 68 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, de a-l sesiza pe prefect, în termen de 3 zile de la adoptarea hotărârii consiliului local, în cazul în care apreciază că aceasta este ilegală.»

Arată Curtea de apel că, la data sesizării primei instanțe (13.09.2013), nu mai subzista formularea art. 68 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 215/2001, astfel cum a fost reținută de Curtea Supremă de Justiție – Secțiile Unite în soluționarea recursului în interesul legii, iar Legea nr. 29/1990 era abrogată de Legea nr. 554/2004, ori acestea rezultă că au constituit argumente determinante în cadrul considerentelor respectivei hotărâri.

Observă Curtea că, ulterior republicării Legii nr. 215/2001, în raport de data începerii procesului de față, relevante sunt următoarele dispoziții ale acesteia:

- art. 5: „(1) Autoritățile administrației publice locale exercită, în condițiile legii, competențe exclusive, competențe partajate și competențe delegate. (2) Autonomia locală conferă autorităților administrației publice locale dreptul ca, în limitele legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor care sunt date în mod expres în competența altor autorități publice.”;

- art. 6 alin. 2: „În relațiile dintre autoritățile administrației publice locale și consiliul județean, pe de o parte, precum și între consiliul local și primar, pe de altă parte, nu există raporturi de subordonare.”;

- art. 21: „(1) Unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. Acestea sunt subiecte juridice de drept fiscal, titulare ale codului de înregistrare fiscală și ale conturilor deschise la unitățile teritoriale de trezorerie, precum și la unitățile bancare. Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii. (2) În justiție, unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate, după caz, de primar sau de președintele consiliului județean.”;

- art. 23: „(1) Autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în comune, orașe și municipii sunt consiliile locale, comunale, orașenești și municipale, ca autorități deliberative, și primarii, ca autorități executive. Consiliile locale și primarii se aleg în condițiile prevăzute de legea pentru alegerea autorităților administrației publice locale. (2) Consiliile locale și primarii funcționează ca autorități ale administrației publice locale și rezolvă treburile publice din comune, orașe și municipii, în condițiile legii.”;

- art. 45 alin. 1: „În exercitarea atribuțiilor ce îi revin consiliul local adoptă hotărâri (...)”;

- art. 48: „(1) Secretarul unității administrativ-teritoriale nu va contrasemna hotărârea în cazul în care consideră că aceasta este ilegală. În acest caz, va depune în scris și va

expune consiliului local opinia sa motivată, care va fi consemnată în procesul-verbal al şedinţei. (2) Secretarul unităţii administrativ-teritoriale va comunica hotărârile consiliului local primarului şi prefectului de îndată, dar nu mai târziu de 10 zile lucrătoare de la data adoptării. (3) Comunicarea, însoţită de eventualele obiecţii cu privire la legalitate, se face în scris de către secretar şi va fi înregistrată într-un registru special destinat acestui scop.”;

- art. 61 alin. 1 şi 2: „(1) Primarul îndeplineşte o funcţie de autoritate publică. (2) Primarul asigură respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor Constituţiei, precum şi punerea în aplicare a legilor, a decretelor Preşedintelui României, a hotărârilor şi ordonanţelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local; dispune măsurile necesare şi acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor şi instrucţiunilor cu caracter normativ ale miniştrilor, ale celorlalţi conducători ai autorităţilor administraţiei publice centrale, ale prefectului, precum şi a hotărârilor consiliului judeţean, în condiţiile legii.”;

- art. 62 alin. 1: „Primarul reprezintă unitatea administrativ-teritorială în relaţiile cu alte autorităţi publice, cu persoanele fizice sau juridice române ori străine, precum şi în justiţie.”;

- art. 63 alin. 1: „Primarul îndeplineşte următoarele categorii principale de atribuţii: a) atribuţii exercitate în calitate de reprezentant al statului, în condiţiile legii; b) atribuţii referitoare la relaţia cu consiliul local; c) atribuţii referitoare la bugetul local; d) atribuţii privind serviciile publice asigurate cetăţenilor; e) alte atribuţii stabilite prin lege.”;

- art. 80: „Autorităţile administraţiei publice locale din M.B. sunt C.G.M.B. şi consiliile locale ale sectoarelor, ca autorităţi deliberative, precum şi primarul general al municipiului Bucureşti şi primarii sectoarelor, ca autorităţi executive, alese în condiţiile legii pentru alegerea autorităţilor administraţiei publice locale.”;

- art. 82: „C.G.M.B. se constituie, funcţionează şi îndeplineşte atribuţiile prevăzute de dispoziţiile prezentei legi pentru consiliile locale, care se aplică în mod corespunzător.”;

- art. 83 alin. 3: „Primarul general şi viceprimarii municipiului Bucureşti funcţionează şi îndeplinesc atribuţiile prevăzute de dispoziţiile prezentei legi pentru primarii şi viceprimarii comunelor şi oraşelor, care se aplică în mod corespunzător.”;

- art. 115: „(1) Pentru îndeplinirea atribuţiilor ce le revin: a) primarul emite dispoziţii; b) consiliul local adoptă hotărâri; (...). (2) Dispoziţiile primarului se comunică în mod obligatoriu prefectului judeţului, în cel mult 5 zile lucrătoare de la semnarea lor. (3) Hotărârile consiliului local se comunică în mod obligatoriu: a) primarului unităţii administrativ-teritoriale; b) prefectului judeţului. (...) (7) Dispoziţiile primarului, hotărârile consiliului local şi hotărârile consiliului judeţean sunt supuse controlului de legalitate al prefectului în condiţiile legii care îi reglementează activitatea.”.

Mai reţine Curtea ca fiind relevante următoarele dispoziţii ale Legii nr. 554/2004:

- art. 1: „(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanţei de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoaşterea dreptului pretins sau a interesului legitim şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât şi public. (2) Se poate adresa instanţei de contencios administrativ şi persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept. (...) (6) Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanţei anularea acestuia, în situaţia în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil şi a produs efecte juridice. În cazul admiterii acţiunii, instanţa se pronunţă, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, şi asupra validităţii actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum şi asupra efectelor juridice produse de acestea. Acţiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului. (...) (8) Prefectul, Agenţia

Națională a Funcționarilor Publici și orice subiect de drept public pot introduce acțiuni în contencios administrativ, în condițiile prezentei legi și ale legilor speciale.”;

- art. 2 alin. 1: *„În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: a) persoană vătămată - orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate; b) autoritate publică - orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică; c) act administrativ - actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice; sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ; (...) f) contencios administrativ - activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim; (...).”;*

- art. 3 alin. 1: *„Prefectul poate ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră nelegale; (...).”*. [Potrivit art. 19 alin. 1 lit. e din Legea nr.340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, *„În calitate de reprezentant al Guvernului, prefectul îndeplinește următoarele atribuții principale: (...) e) verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului;].*

În acest context, ca urmare a modificărilor intervenite în reglementarea Legii nr. 215/2001, respectiv a adoptării unei noi legi a contenciosului administrativ, Curtea de apel apreciază necesar a se lămuri dacă unitatea administrativ teritorială prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, C.G.M.B., problema de drept în discuție fiind în legătură directă cu soluționarea fondului procesului.

Revenind asupra rațiunii care a determinat Curtea de Apel București să formuleze prezenta sesizare, este de subliniat că, spre deosebire de data pronunțării de către Curtea Supremă de Justiție – Secțiile Unite a deciziei nr. 4/2003, la data începerii procesului de față, forma de reglementare a Legii nr. 215/2001 nu mai prevede expres faptul că, în cazul în care apreciază actul consiliului local ca fiind ilegal, primarul îl sesizează pe prefect și, în plus, disp. art. 48 alin. 2 și art. 115 alin. 3 din același act normativ prevăd comunicarea hotărârilor consiliului local atât către prefect, cât și către primar, fără ca în acest din urmă caz să se specifice în text că scopul unei astfel de comunicări este limitat doar la posibilitatea încunoaștinării organului executiv pentru aducere la îndeplinire.

În final, arată Curtea de apel că nu au rezultat în legătură cu această chestiune de drept alte aspecte relevante de menționat în ceea ce privește jurisprudența acestei instanțe, jurisprudența națională sau a altor state, cea a Curții de Justiție a Uniunii Europene sau cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Față de cele arătate în precedent, Curtea în cond. art. 519 NCPC va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept asupra chestiunii dacă în condițiile Legii nr. 215/2001 și Legii nr. 554/2004 unitatea administrativ teritorială prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, C.G.M.B., iar în cond. art. 520 alin.2 NCPC va suspenda judecata în cauză.

Pentru aceste motive,

DISPUNE

În cond. art. 519 NCPC sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept asupra chestiunii *dacă, în condițiile Legii nr. 215/2001 a administrației publice locale și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, unitatea administrativ teritorială prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, C.G.M.B..*

În cond. art. 520 alin.2 NCPC suspendă judecata în cauză privind recursul formulat de recurentul – reclamant **M.B. prin Primar General,**, în contradictoriu cu intimatul – pârât **C.G.M.B.,**

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi 24.11.2014.

PREȘEDINTE,
B.C.

JUDECĂTOR,
V.H.

JUDECĂTOR,
O.D.P

GREFIER,
C.M.

Red./ Tehred. Judecător B.C./ Grefier C.M.
5 ex./ian.2014

Comunicate 2 ex./.....
Semnătură grefier